

Panium — Numărul paisprezece

Dezamăgirea ca Cheie a Testului Templului

Jeff Pippenger

2026-02-18

Subiectul sanctuarului a fost „cheia” care a descuiat dezamăgirea din 22 octombrie 1844 la începutul soliei celui de-al treilea înger, iar subiectul dezamăgirii este „cheia” pentru a descuia mesajul sanctuarului din testul templului de la sfârșitul celui de-al treilea înger.

Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:19.

Faptul că 11 septembrie 2001 este înțeles ca „9/11”, în acord cu faptul că „911” este simbolul unui apel de urgență în Statele Unite, a fost rânduit de Cel care a rânduit toate lucrurile. Înțelegerea dezamăgirii din 18 iulie 2020 este ceea ce face posibil ca mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii să fie recunoscută ca atare; însă numai de către aceia care doresc să vadă că Isus reprezintă astăzi spiritualul prin natural nu altfel decât a făcut-o acum două mii de ani. Vederea „20/20” este cea mai bună pe care o poți avea, iar dezamăgirea din 2020 este semnul de hotar care îngăduie ca templul să fie recunoscut în istoria profetică a celor zece fecioare.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

Vederea de douăzeci la douăzeci este și mai bună atunci când este combinată cu privirea retrospectivă reprezentată de adevărurile fundamentale. Pavel învață că „duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor”, iar fecioarele lui Matei sunt, prin urmare, aceleași fecioare pe care Ioan le identifică drept cei o sută patruzeci și patru de mii, iar Ioan le identifică drept fecioare în—Apocalipsa 144.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Mielul. Apocalipsa 14:4.

Primele roade ale sezonului de toamnă sunt fecioarele care urmează Mielul în templu, iar „cheia” pentru înțelegerea templului este marea dezamăgire din 2020.

Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; el va deschide, și nimeni nu va închide; va închide, și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

Dacă un adventist urmează să fie printre cei 144.000, atunci, prin necesitate profetică, el va fi suferit o dezamăgire provocată de prezentarea unei predicții publice care a eșuat.

„Często kieruje się moją uwagą na przypowieść o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do najdrobniejszej litery, gdyż ma szczególne zastosowanie do obecnego czasu i, podobnie jak poselstwo trzeciego

aniola, wypełniła się i nadal będzie prawdą na czas obecny aż do końca czasu”. Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Lupta de la Panium din versetul cincisprezece al capitolului unsprezece din Daniel este lupta care conduce la versetul șaisprezece, care identifică legea duminicală din Statele Unite.

Așadar, împăratul de la miazănoapte va veni, va ridica un val de întăritură și va lua cetățile cele mai întărite; iar brațele miazăzii nu vor putea să i se împotrivescă, nici poporul lui ales, și nu va fi nicio putere care să poată sta împotriva. Daniel 11:15.

În acest verset, Statele Unite înfrâng Rusia, împreună cu poporul ales al Rusiei. Dar în versetul următor, nimeni nu poate sta împotriva ridicării Romei, care însemnează pe Iuda și Ierusalimul ca prim pas în cucerirea lumii; pe măsură ce Roma s-a ridicat ca a patra împărăție a profeției biblice. Prin faptul că a stat în țara literală glorioasă în versetul șaisprezece, simbolul autorității Romei literale se afla în țara literală glorioasă; tipificând astfel versetul patruzeci și unu, când semnul autorității Romei spirituale este impus asupra țării spirituale glorioase a Statelor Unite.

Cele două coarne ale fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece reprezintă Republicanismul și Protestantismul. În versetul cincisprezece din Daniel unsprezece, Antiohus Magnus, cunoscut ca Antiohus al III-lea și Antiohus cel Mare, înfrânge împărăția de la miazăzi, reprezentată de dinastia ptolemaică. Antiohus îl reprezintă pe Donald Trump, iar împăratul de la miazăzi reprezintă Rusia. Bătălia de la Panium este bătălia dintre Statele Unite și Rusia și poporul ales al Rusiei, o bătălie în care Antiohus a biruit, dar după aceea și-a văzut împărăția cucerită de Roma literală — puterea din versetul paisprezece, care stabilește viziunea exterioară a cornului republican al fiarei care se ridică din pământ. Viziunea interioară este reprezentată de cornul protestant al fiarei care se ridică din pământ. Ambele coarne sunt la bătălia de la Panium, căci Petru este acolo ca protestant, cu solia sa din cartea lui Ioel.

250 de ani

Când luăm în considerare cele două linii ale fiarei pământului, constatăm că, în 1776, fiara pământului și-a început ascensiunea, iar până în 1798, (douăzeci și doi de ani mai târziu), fiara mării din Apocalipsa treisprezece a primit rana ei de moarte, iar fiara pământului și-a început domnia ca a șasea împărăție a profeției biblice. Două sute cincizeci de ani mai târziu, în 2026, ne-am trezit la testul templului lăuntric care a început la 8 mai 2025.

Acei „250” de ani sunt, de asemenea, legați de Antiohus Magnus. Începând cu decretul din 457 î.Hr. și proiectând de la acel decret două sute cincizeci de ani, ajungem la 207, cu șapte ani înainte de bătălia de la Panium și la zece ani după ce Ptolemeu I-a învins pe Antiohus în bătălia de la Rafia, care este reprezentată în versetul unsprezece din Daniel unsprezece. Daniel 11:11 este, desigur, linia externă a cornului republican, care se aliniază cu Apocalipsa 11:11, care este linia internă a cornului protestant. Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar Apocalipsa folosește pecețile ca simboluri ale profeției externe și bisericile ca simboluri ale profeției interne paralele.

Cirus reprezintă toate cele trei decrete, căci nu poți avea un al treilea fără un prim și un al doilea.

„În capitolul al șaptelea din Ezra se găsește decretul. Versetele 12–26. În forma lui cea mai completă, el a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.Hr. Dar în Ezra 6:14 se spune că casa Domnului de la Ierusalim a fost zidită „după porunca [„decretul”, în margine] lui Cirus, a lui Darius și a lui Artaxerxe, împăratul Persiei”. Acești trei împărați, prin inițierea, reafirmarea și desăvârșirea decretului, l-au adus la acea deplinătate cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Luând anul 457 î.Hr., timpul când decretul a fost desăvârșit, drept data poruncii, s-a văzut că fiecare specificație a profeției cu privire la cele șaptezeci de săptămâni fusese împlinită.” Tragedia veacurilor, 326.

Nelle tre decreti rappresentati da Ciro nel 457 a.C., “250” anni si concludono nella storia compresa tra la battaglia di Rafia nel 217 a.C., quando Tolomeo IV sconfisse Antioco il Grande, e il 200 a.C., quando poi Antioco sconfisse Tolomeo nella battaglia di Panio al versetto quindici. La linea mette in corrispondenza Antioco Magno con Donald Trump. All’inizio del sesto regno della profezia biblica, dal 1776 al 1798, vi è un periodo di “22” anni che rappresenta l’ascesa del sesto regno. Quei “22” anni illustrano anche la storia rappresentata dal numero “22” alla fine della storia del sesto regno, dal 2001 al 2023. “22” è il simbolo della combinazione della Divinità con l’umanità, che si compie entro la storia del sesto regno della profezia biblica, il quale è la bestia della terra con un corno esteriore di Republicanesimo e un corno interiore di Protestantesimo.

Lucrarea pe care Hristos o împlinește prin unirea reprezentată de „22” este lucrarea finală a lui Hristos în Locul Preasfânt, care este reprezentată prin ștergerea păcatului, care, potrivit lui Ioel, însoțită de comentariul inspirat al lui Petru, are loc în timpul revărsării ploii târzii.

Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului. Faptele Apostolilor 3:19.

Ștergerea păcatului este ultima lucrare a Marelui-Preot ceresc.

„Așa cum, în vechime, păcatele poporului erau, prin credință, așezate asupra jertfei pentru păcat și, prin sângele ei, transferate, în chip simbolic, asupra sanctuarului pământesc, tot astfel, în noul legământ, păcatele celor pocăiți sunt, prin credință, așezate asupra lui Hristos și transferate, în realitate, asupra sanctuarului ceresc. Și după cum curățirea simbolică a sanctuarului pământesc se împlinea prin îndepărtarea păcatelor prin care fusese întinat, tot astfel curățirea reală a sanctuarului ceresc trebuie să se îplinească prin îndepărtarea, sau ștergerea, păcatelor care sunt consemnate acolo. Dar, înainte ca aceasta să poată fi împlinită, trebuie să aibă loc o cercetare a cărților de aducere-aminte, pentru a se stabili cine sunt aceia care, prin pocăință de păcat și credință în Hristos, sunt îndreptățiți să primească binefacerile ispășirii Sale. Prin urmare, curățirea sanctuarului implică o lucrare de cercetare — o lucrare de judecată. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită înainte de venirea lui Hristos pentru a-Și răscumpăra poporul; căci, atunci când va veni, răsplata Lui este cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui. Apocalipsa 22:12.” Tragedia veacurilor, 421.

Umurimo watangiye ku wa 22 Ukwakira 1844 watangiriye ku ndunduro y’Induru yo mu Gicuku, kandi uwo murimo urangira ku ndunduro y’Induru yo mu Gicuku, ari yo Petero agaragaza nk’igihe cyo guhanagurwaho ibyaha, kikaba ari cyo kiranga igihe cy’urubanza rw’abazima, igihe “ibihe byo kuruhura” bigeze.

„Lucrarea judecății de cercetare și ștergerea păcatelor trebuie să fie împlinite înainte de a doua venire a Domnului. Deoarece cei morți urmează să fie judecați după cele scrise în cărți, este imposibil ca păcatele oamenilor să fie șterse înainte de judecata în cadrul căreia cazurile lor urmează să fie cercetate. Dar apostolul Petru afirmă în mod limpede că păcatele credincioșilor vor fi șterse «când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului și El va trimite pe Isus Hristos». Faptele Apostolilor 3:19, 20. Când judecata de cercetare se va încheia, Hristos va veni, iar răsplata Sa va fi cu El, ca să dea fiecăruia după cum va fi lucrarea lui.” Marea luptă, 485.

„vremurile de înviore” sunt și „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor”.

Așadar, pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus Hristos, Cel care v-a fost vestit mai dinainte; pe care cerul trebuie să-L primească până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. Faptele Apostolilor 3:19–21.

„Vremurile de înviore” vin „de la fața Domnului” atunci când este trimis „Isus Hristos”. Când îngerul din Apocalipsa zece a coborât la 11 august 1840, sora White a identificat că îngerul „nu era nimeni altul decât Isus Hristos”. Lucrarea pe care Hristos a început-o la 22 octombrie 1844 a fost introdusă de istoria anilor 1840–1844; o istorie despre care sora White spune că a fost „o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu”, punând totodată în paralel chiar această istorie cu sezonul Cincizecimii din vremea lui Petru, iar apoi folosind aceste două linii ale istoriei profetice pentru a indica înainte spre coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece, care luminează pământul cu slava Sa.

„Ingerul care se unește în vestirea soliei îngerului al treilea trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prezisă o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din anii 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia îngerului întâi a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreo țară de la Reforma din secolul al șaisprezecelea înapoi; însă acestea vor fi întrecute de puternica mișcare de sub ultima avertizare a îngerului al treilea.”

„Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța prețioasă, tot astfel „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. „Atunci vom cunoaște, dacă vom stăruia să cunoaștem pe Domnul: ivirea Lui este pregătită ca zorile dimineții; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ.” Osea 6:3. „Bucurați-vă dar, copiii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să se coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie.” Ioel 2:23. „În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” „Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” Faptele apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii, la deschiderea Evangheliei, urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie, la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care privea înainte apostolul Petru când spunea: «Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului și El Îl va trimite pe Isus.» Faptele Apostolilor 3:19, 20.” Tragedia veacurilor, 611.

Mișcarea adventă din 1840 până în 1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu, care a introdus deschiderea lucrării lui Hristos în curățirea sanctuarului Său. Acea istorie a început când Isus, reprezentat ca primul înger din Apocalipsa paisprezece, a coborât la 11 august 1840, așa cum este reprezentat în capitolul zece din Apocalipsa. Manifestarea puterii lui Dumnezeu care a început atunci s-a intensificat până la deschiderea judecății de cercetare și, prin urmare, a prefigurat o manifestare a puterii lui Dumnezeu care avea să se intensifice până la încheierea judecății de cercetare. Perioada de la sfârșit a început la 11 septembrie, când Isus a coborât din nou ca îngerul din Apocalipsa optsprezece, când marile clădiri ale New Yorkului au fost doborâte prin atingerea lui Dumnezeu, iar lucrarea judecății de cercetare s-a schimbat de la cei morți la cei vii. Ploile sosesc când Isus este trimis.

ઇસુએ શીખવ્યું કે આપણે મેળવવા માટે માંગવું જોઈએ, અને ઝખર્યા કહે છે કે ઉત્તરવરષા પડે તે સમયે આપણે ઉત્તરવરષા માટે માંગવું જોઈએ. તેથી સ્પષ્ટ છે કે ઝખર્યાની આ આજ્ઞાનું પાલન કરવા માટે તમને જાણ હોવી આવશ્યક છે કે તમે ઉત્તરવરષાના સમયમાં છો.

Cereți de la Domnul ploaie la vremea ploii târzii; astfel Domnul va face nori strălucitori și le va da averse de ploaie, fiecăruia iarbă pe câmp. Zaharia 10:1.

La 9/11, Isus a coborât ca îngerul din Apocalipsa optsprezece, iar ploaia târzie a început să stropească, însă ea cade numai peste aceia care împlinesc porunca lui Zaharia de a „cere ploaie târzie”, atunci când ai înțelegerea autentică a faptului că „vremurile de înviore” și restaurarea tuturor lucrurilor au sosit. Sufletul trebuie să „recunoască” faptul că a sosit perioada profetică a ploii târzii.

„Trebuie să nu așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și aversele harului care cad asupra noastră. Când strângem fragmentele de lumină, când prețuim îndurările neîndoielnice ale lui Dumnezeu, căruia Îi place să ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. [Isaia 61:11 citat.] Întregul pământ trebuie să fie umplut de slava lui Dumnezeu.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 984.

9/11-ին սկսվեցին զոսմոյան ժամանակները, և սկսվեց կենդանիների մեղքերի ջնջումը: Այդ դատաստանը համահունչ է Աբրահամի ուխտի եռաստիճան կարգի հենց առաջին դրույթին: Այդ առաջին դրույթն այն էր, որ երբ Տերը Իսրայելին դուրս բերեց եգիպտական գերությունից, Նա պիտի դատեր թե՛ Իր ուխտի ժողովրդին, թե՛ այն ազգին, որի մեջ նրանք ապրել էին որպես պանդուխտներ և օտարականներ: Առաջին ուխտի ժողովուրդը նախապատկերում էր վերջին ուխտի ժողովրդին, որ հարյուր քառասունչորս հազարն էն: Այդ մարգարեական ժողովուրդը պիտի դատվի որպես երկրի զազանի բողոքական եղջյուր,

միևնույն երկրի զազանի հանրապետական եղջյուրը միաժամանակ դատվում է:

Judecata cornului republican vine la sfârșitul istoriei sale, care este legea duminicală. Legea duminicală este reprezentată în împlinirea versetului șaisprezece prin faptul că Roma a preluat controlul asupra lui Iuda în anul 63 î.Hr. — în Ziua Ispășirii, potrivit unor istorici.

Антиох Магнус представлява Съединените щати в стихове десет до петнадесет. Роналд Рейгън надделя в битката от стих десет, която предобразяваше разпадането на Съветския съюз в стих четиридесет. Исая 8:8 посочва същата битка, представена в стихове десет и четиридесет на Данииел единадесета глава, и тези три паралелни стиха позволяват Русия да бъде определена като победителя в битката при Рафия от стих единадесет.

Bătălia de la Rafia din versetul unsprezece a prefigurat războiul din Ucraina dintre împăratul de la miazăzi (Rusia) și puterea-surogat a papalității (Ucraina). Războiul a fost inițiat de Administrația Obama în vremea primului papă din emisfera sudică, care a fost și primul papă din Americi, deși era din America de Sud. „Sudul” este un simbol al globalismului, spiritualismului și comunismului, iar primul papă sudic din Americi s-a aliniat cu președintele globalist Obama când a venit războiul din versetul unsprezece. Reagan, ca Statele Unite din versetul zece, a intrat într-o alianță secretă cu un papă conservator; apoi naziștii din Ucraina au fost folosiți de un președinte globalist într-o perioadă a unui papă globalist. Statele Unite, sub Trump, se află acum într-o relație deschisă cu primul papă nord-american și așa-zis conservator.

Reagan a avut o alianță secretă cu antihristul profeției biblice în bătălia din versetul zece, iar Obama a inițiat bătălia din versetul unsprezece, într-o perioadă în care și papa era globalist, asemenea lui Obama. Trump se află acum într-o relație deschisă cu un papă paralel cu Reagan, cu excepția faptului că alianța secretă inițială este acum o alianță deschisă. Cei trei papi și cei trei președinți se aliniază cu cele trei bătălii din versetele zece, unsprezece și cincisprezece.

„Minunată în viclenia și șiretenia ei este Biserica Romei. Ea poate citi ceea ce va fi. Își așteaptă vremea, văzând că bisericile protestante îi aduc omagiu prin acceptarea sabbatului fals și că se pregătesc să-l impună prin chiar mijloacele pe care ea însăși le-a folosit în vremurile de odinioară. Cei care resping lumina adevărului vor căuta încă ajutorul acestei puteri care se autointitulează infailibilă, pentru a înălța o instituție care își are originea în ea. Cât de grabnic va veni ea în ajutorul protestanților în această lucrare nu este greu de presupus. Cine înțelege mai bine decât conducătorii papali cum să se poarte cu aceia care sunt neascultători față de biserică?”

Biserica Romano-Catolică, cu toate ramificațiile ei din întreaga lume, alcătuieste o singură vastă organizație aflată sub controlul scaunului papal și menită să slujească interesele acestuia. Milioanele ei de credincioși, din fiecare țară de pe glob, sunt învățați să se considere legați prin loialitate față de papă. Oricare le-ar fi naționalitatea sau guvernarea, ei trebuie să socotească autoritatea bisericii mai presus de orice alta. Deși pot depune jurământul prin care își declară loialitatea față de stat, în spatele acestuia se află însă jurământul de ascultare față de Roma, care îi dezleagă de orice angajament potrivit intereselor ei.

„Istoria mărturisește despre străduințele ei iscusite și stăruitoare de a se insinua în treburile națiunilor; iar, după ce a dobândit un punct de sprijin, de a-și promova propriile scopuri, chiar cu prețul ruinei principilor și a popoarelor. În anul 1204, papa Inocențiu al III-lea a smuls de la Petru al II-lea, regele Aragonului, următorul jurământ extraordinar: «Eu, Petru, regele aragonezilor, mărturisesc și făgăduiesc să fiu pentru totdeauna credincios și ascultător domnului meu, papa Inocențiu, succesorilor săi catolici și Bisericii Romane și să păstrez cu credincioșie împărăția mea în ascultare de el, apărând credința catolică și persecutând depravarea eretică.» — John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Aceasta este în armonie cu pretențiile privitoare la puterea pontifului roman, «că îi este îngăduit să-i detroneze pe împărați» și «că poate să-i dezlege pe supuși de loialitatea lor față de cârmuitori nedrepti.» — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„Și să se țină minte că lauda Romei este că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Și, dacă ar avea puterea, le-ar pune în practică acum cu tot atâta vigoare ca în veacurile trecute. Protestanții prea puțin știu ce fac atunci când își propun să accepte ajutorul Romei în lucrarea de înălțare a duminicii. În timp ce ei sunt hotărâți asupra împlinirii scopului lor, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Odată ce principiul va fi statornicit în Statele Unite că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că practicile religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să stăpânească asupra conștiinței, triumful Romei în această țară este asigurat.”

“Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia care se apropie; dacă aceasta va fi trecută cu vederea, lumea protestantă va afla care sunt în realitate planurile Romei numai atunci când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea crește în putere în tăcere. Doctrinile ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își ridică structurile ei înalte și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de altădată. Pe furiș și pe neobservate, ea își întărește forțele pentru a-și împlini propriile scopuri atunci când va veni vremea să lovească. Tot ceea ce dorește este un teren avantajos, iar acesta îi este deja dat. În curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție.”
Tragedia veacurilor, 580, 581.

În 2016, Trump a fost ales, apoi globaliștii reprezentați de Biden au furat alegerile din 2020, însă acest lucru este recunoscut numai de cei care au vedere 20/20. În versetul treisprezece, Donald Trump „revine” în 2024, cu mai multă putere ca niciodată, și începe pregătirea sa pentru epoca de aur, precum și pentru bătălia de la Panium din versetul cincisprezece. Apoi a sosit Leon, papa, pentru a întemeia viziunea în 2025, al treilea papă asociat cu cele trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece, precum și cu cei trei președinți ai acelor bătălii. Primul și al treilea papă și președinte sunt considerați conservatori, iar papa și președintele din mijloc au fost globaliști. Prima alianță a fost secretă, ultima este deschisă, căci este reprezentată în versetul paisprezece ca simbolul care întemeiază viziunea exterioară a profețiilor zilelor de pe urmă.

La 31 decembrie 2023, lucrarea primului înger, așa cum era prefigurată prin lucrarea primului decret, a început să pună temelia. Testul fundamental a fost dacă William Miller a avut dreptate sau

nu în identificarea sa că Roma este cea care stabilește vedenia din versetul paisprezece. Identificarea de către Miller a Romei ca simbolul care a stabilit vedenia profetică a zilelor de pe urmă este, sub anumite aspecte, cea mai însemnată dintre toate adevărurile fundamentale ale lui Miller. Felul în care Miller a ajuns la anumite înțelegeri poate fi dedus numai prin aplicarea unei logici sfințite la timpul și împrejurările sale, însă, în ce privește unele dintre descoperirile sale profetice, există o mărturie foarte precisă cu privire la motivul pentru care a ajuns la înțelegerile sale. Cea mai fundamentală dintre înțelegerile sale a fost identificarea sa că Roma este cea care stabilește vedenia.

Miller mărturisește în mod direct cum a cercetat pentru a înțelege ce anume era „luat” în cartea lui Daniel. El nu doar identifică locul unde și-a găsit răspunsul, ci vorbește și despre entuziasmul său atunci când a descoperit nestemata pe care o căutase. Apolos Hale consemnează un comentariu asupra propriilor scrieri ale lui Miller, iar în pasajul următor Hale arată cum a devenit Miller un student al profeției. Miller, ca sol al luminii care a fost desigilată în 1798, este un exemplu sacru al acelora pe care Daniel îi numește „înțelepți”, care „înțeleg” atunci când cartea este „desigilată”. Mărturia lui Miller despre felul în care a fost călăuzit spre studierea Bibliei este un exemplu intenționat din partea Celui care controlează toate lucrurile. Luați aminte la dezvoltarea lui Miller, căci el este exemplul celor înțelepți care înțeleg sporirea cunoștinței, chiar dacă ei, asemenea lui Miller, ies din întunericul rătăcirii.

„În luna mai a anului 1816, am fost adus sub convingerea păcatului și, o, ce groază mi-a umplut sufletul! Am uitat să mănânc. Cerurile păreau ca arama, iar pământul ca fierul. Așa am continuat până în octombrie, când Dumnezeu mi-a deschis ochii; și, o, sufletul meu, ce Mântuitor am descoperit că este Isus! Păcatele mele au căzut ca o povară de pe sufletul meu; și atunci cât de limpede mi s-a părut Biblia! Totul vorbea despre Isus; El era în fiecare pagină și în fiecare rând. O, aceea a fost o zi fericită! Voiam să merg de îndată acasă, în cer; Isus era totul pentru mine și credeam că-i pot face pe toți ceilalți să-L vadă așa cum Îl vedeam eu, dar m-am înșelat.

„În cei doisprezece ani în care am fost deist, am citit toate istoriile pe care le-am putut găsi; dar acum iubeam Biblia. Ea vorbea despre Isus! Totuși, încă era o bună parte din Biblie care îmi rămânea întunecată. În 1818 sau 1819, pe când stăteam de vorbă cu un prieten pe care îl vizitam și care mă cunoscuse și mă auzise vorbind pe când eram deist, el m-a întrebat, într-un fel destul de semnificativ: „Ce părere ai despre acest text și despre acela?”, referindu-se la vechile texte împotriva cărora ridicasem obiecții pe când eram deist. Am înțeles ce urmărea și am răspuns: Dacă îmi vei da timp, îți voi spune ce înseamnă. „Cât timp dorești?” „Nu știu, dar îți voi spune”, am răspuns, căci nu puteam crede că Dumnezeu dăduse o revelație care să nu poată fi înțeleasă. Atunci m-am hotărât să-mi studiez Biblia, crezând că puteam afla ce a vrut să spună Duhul Sfânt. Dar, de îndată ce am luat această hotărâre, mi-a venit gândul: „Să presupunem că vei găsi un pasaj pe care nu-l poți înțelege; ce vei face?”

„Atunci mi-a venit în minte această metodă de a studia Biblia: — Voi lua cuvintele unor astfel de pasaje, le voi urmări prin toată Biblia și, pe această cale, le voi afla înțelesul. Aveam Concordanța lui Cruden, [cumpărată în 1798], care, după părerea mea, este cea mai bună din lume; așa că am luat-o împreună cu Biblia mea, m-am așezat la birou și n-am citit nimic

altceva, în afară de puțin din ziare, căci eram hotărât să știu ce înseamnă Biblia mea. Am început de la Geneza și am citit mai departe încet; iar când ajungeam la un text pe care nu-l puteam înțelege, cercetam Biblia ca să aflu ce însemna. După ce am parcurs Biblia în felul acesta, o, cât de luminoasă și de glorioasă s-a arătat adevărul! Am găsit ceea ce v-am predicat. M-am convins că cele șapte vremi se încheiau în 1843. Apoi am ajuns la cele 2300 de zile; ele m-au dus la aceeași concluzie; dar nu mă gândeam nicidecum să aflu când avea să vină Mântuitorul și nu puteam să cred lucrul acesta; însă lumina m-a izbit cu atâta putere, încât nu știam ce să fac. Acum, mi-am zis, trebuie să-mi pun pintenii și frâu; nu voi merge mai repede decât Biblia și nu voi rămâne în urma ei. Orice învață Biblia, de aceea mă voi ține. Dar încă mai erau unele texte pe care nu le puteam înțelege.”

„Atât despre modul său general de a studia Biblia. Cu alt prilej, el și-a expus modul de a stabili înțelesul textului aflat înaintea noastră — înțelesul expresiei „the daily”. „Am citit mai departe”, a spus el, „și n-am putut găsi niciun alt loc în care să se afle, decât în Daniel. Atunci am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu ea: „take away”. „He shall take away the daily”, „from the time the daily shall be taken away” etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Thessalonians 2:7, 8. „For the mystery of iniquity doth already work, only he who now letteth, will let, until he be taken out of the way, and then shall that wicked be revealed,” etc. Și când am ajuns la acel text, o, cât de limpede și de slăvit a apărut adevărul! Acolo este! aceea este „the daily!” Ei bine, acum, ce înțelege Pavel prin „he who now letteth”, sau împiedică? Prin „the man of sin” și „the wicked” se înțelege Papalitatea. Ei bine, ce este ceea ce împiedică Papalitatea să fie descoperită? De ce, este Păgânismul; așadar, „the daily” trebuie să însemne Păgânismul.””
Apollon Hale, The Second Advent Manual, 66.

Îndrumarea providențială a studiului lui Miller, atât prin mijloace omenești, cât și divine, se află în consemnare. Vechiul său prieten l-a îndemnat, iar gândurile care i-au venit erau glasul îngerului Gabriel, pe care Sora White îl identifică „linie peste linie” drept îngerul care l-a vizitat în mod repetat pe Miller. El identifică cele șapte vremi drept prima sa descoperire și apoi identifică cele 2.300 drept al doilea martor pentru cele șapte vremi, căci amândouă se încheiau în 1843 (așa cum a crezut el la început). Aceste două profeții sunt descoperirile sale alfa și omega și, în cadrul relației profetice cu Miller, ele identifică greșeala care avea să fie corectată de Samuel Snow prin solia Strigătului de la Miezul Noptii, care a inițiat „mișcarea lunii a șaptea”. Mișcarea Strigătului de la Miezul Noptii a fost „mișcarea lunii a șaptea” atunci când a părăsit adunarea de tabără de la Exeter, căci ea identifica venirea Domnului în ziua a zecea a lunii a șaptea, care în 1844 a căzut la 22 octombrie.

Eroarea care produce împuternicirea celui de-al doilea înger este reprezentată de înțelegerea inițială a lui Miller că cele șapte vremi și cei 2.300 de ani se încheiau împreună în 1843. În pasaj, următoarea doctrină discutată este modul în care Miller a ajuns să identifice Roma ca simbolul care statornicește viziunea. Profesorii istoriei adventiste arată că toate înțelegerile profetice ale lui William Miller se întemeiau pe identificarea de către el a două puteri pustiitoare. El a înțeles că acele două puteri pustiitoare erau Roma păgână și Roma papală și a văzut aceste două puteri în 2 Tesaloniceni atunci când a ajuns să înțeleagă că „necurmata” din cartea lui Daniel este Roma

păgână. Fiecare model profetic prezentat de Miller, despre care sora White ne informează că a fost vizitat în repetate rânduri de îngeri, se întemeiază pe înțelegerea sa că Roma statornicește viziunea. Fiecare!

De la 31 decembrie 2023, Leul din seminția lui Iuda a desfăcut pecetea Descoperirii lui Isus Hristos. Din acel moment a început testul fundamental și a ajuns la încheierea sa când primul papă din Statele Unite și-a început domnia la 8 mai 2025. În acel moment a început testul templului.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor și vom folosi cei „250” de ani ca mărturie pentru a susține identificarea noastră că testul fundamental s-a încheiat odată cu actualul papă.